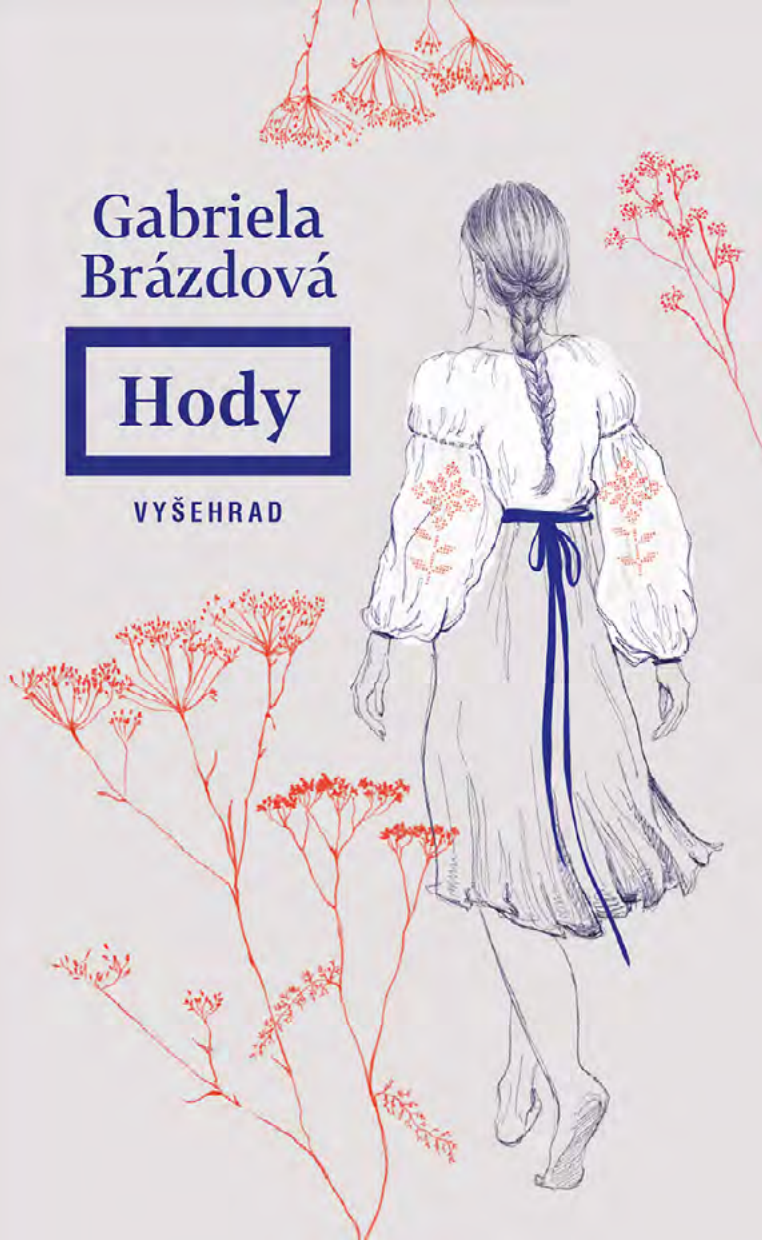

Gabriela
Brázdová

Hody

VYŠEHRAĐ

Hody

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Gabriela Brázdová
Hody – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Gabriela
Brázdová
Hody

Gabriela
Brázdová

Hody

VYŠEHRAĐ

© Gabriela Brázdová, 2025
Illustrations © Nikol Kirschnerová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-3171-9
ISBN e-knihy 978-80-267-3172-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-3181-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-3182-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

*Včera sem byl u muziky, u muziky celý den,
nikde sem tam svoju milú, nikde sem tam neviděl.*

*Ona stála uplakaná, uplakaná u dveří,
zeptej se jí, kamaráde, zeptej se jí, co je jí.*

*Ona ti to, kamaráde, ona ti to nepoví,
připravils ji včera večer o věneček zelený.*

*Nepřipravil, není pravda, připravila se sama,
chytila mě za ručičku, odvedla mě do sena.*

*To nebylo žádné seno, byla to jen otava
a tam jsme se milovali od večera do rána.*

(Včera sem byl u muziky)

Dobrú noc,
má milá

Florentina dýchá mělce a rychle, když doběhnete k rybníku. Je světlá noc, měsíc se rozlil po nebi a září jasněji než slunce za dne, obalil vás do stříbrné krus-ty. Flora se zdá být utkaná z luny. Lekneš se, jestli je skutečná. *Co když je to jen chiméra?* prolétne ti hlavou, ale v pravé dlani cítíš její měkké sálající prsty, které tě ujistí o skutečnosti tohoto okamžiku.

mlčky hledíte na ztichlou vodní hladinu. Pohla-
díš ji palcem po hřbetu ruky. Uplyne jen pár vteřin,
nádech a výdech, než se k tobě obrátí čelem, prohlíží
si každý záhyb tvé tváře. Její pátravý pohled je plný
noci a tebe. Spatříš se jejíma očima. Všechn skrytý
a potlačený smutek ve tvém srdci spojený s hledáním
a čekáním se vzedme jako příliv a udeří tě do hrudi.
Tvoje duše se zachvěje, jako by ji tělo příliš svazovalo.
Jako by chtěla vylétnout z nitra ven. Ztěžka zalapáš
po dechu, nasaješ do plic srpnový vzduch.

Flora se plaše usměje. Přitáhne si tvou ruku k obli-
čeji a upírá na tebe obrovské oči. Přivře je, jakmile se jí
dotkneš. Ty se v tu chvíli sám sobě ztratíš. Je jen ona.

Hebká a krásná. Pohladiš ji po tváři, obkroužíš drobné ucho, něžně se dotkneš jejího lalůčku, nakonec sjedeš ke rtům a dál přes krk. Zaznamenáš její zrychlený tep. U klíčních kostí tě zastaví látka kroje, ve kterém je Florentina oblečená.

Opět na tebe pohlédne. Pravou rukou chytne tvou dlaň a vede ji k mašli, která je součástí černé saténové kordulky zdvihající se a klesající v rytmu jejího přerývaného dechu. Flora na nic nečeká, pevně obemkne tvé prsty, sevře jimi jeden konec světlé stuhy a zatáhne za něj. Pak už nechá na tobě, abys ji postupně rozšněroval. Jde to snadno, ale dáváš si na čas. Vnímáš její trpělivý pohled, se zájmem sleduje tvé počínání.

Jakmile kordulku, na které jsou stříbrnou nití vyšití motýli, rozvážeš, vypadne z ní bílý vyšíváný kapesníček, snese se k zemi. Skloníš se pro něj a zvedneš ho. Chceš se zeptat, o co jde, vidíš jej poprvé, ale Flora je rychlejší, přitiskne ti ukazováček na ústa, nechce tuhle vzácnou chvíli tříštit zbytečnými slovy utkanými z vaty. Čtvercovou krajkovou látku ti vezme z dlaně, několika hbitými pohyby ji přeloží a schová do tvé kapsy u hodových kalhot. „Nech si ho,“ šeptne a přes tvář se jí mihe úsměv nestálý jako kouř. „A pokračuj,“ pobídne tě.

Další na řadu přicházejí rukávce. Opatrně rozepínáš křehké knoflíky. Flora se nepatrně třese, má husí kůže. Postupně ji kousek po kousku, beze spěchu odhaluješ.

Dotkneš se jejích nahých prsou, palcem přejedeš k pupíku. Tohle je tvoje premiéra. Z posvátnosti té noci tě mrazí.

Její řasy se mihotají jako křídla mušek. Svlékáš z ní nehybně naškrobené rukávce. „Nejsi od nich poškrábaná?“ zeptáš se, zatímco je i s kordulkou pokládáš do trávy. Stuha se už před nějakou dobou kamsi ztratila, pravděpodobně jste ji zašlápli do země.

Zavrtí hlavou. „Je mi hezky,“ její hlas zní klidně a hřejivě.

Stojí naproti tobě do půli těla svlečená, začne si rozplétat vlasy. Nejprve rozbije drdol, potom copy. Po smetanových zádech se jí sypou světlé lokny. Sponky padají do trávy. Zatají se ti dech.

Obejdeš ji.

Florentinino tělo se už znatelně třese, když se bříšky prstů dotkneš jejích zad a přejedeš po lince páteře až k obrovské naškrobené mašli zástěry. Stačí zatáhnout, lehounký kus oděvu se rozváže a snese se k zemi, jako by nic nevážil.

Chceš pokračovat, ale nemáš jasno v tom, jak postupovat dál. Flora však ví. Jako by vycítila tvou nejistotu, natáhne za tebou ruce, útlé prsty zaklesne do tvých a obrátí se k tobě čelem. Pohledem hladově znovu přejedeš její nahá ramena, prsa a otláčené břicho, do kterého se zařezávají čtvery sukně. Vpředu, v místě, které doposud skrývala zástěra, jsou šňůrky zavázané na mašličky, nezdá se to být nic složitého, stačí jeden pohyb, a můžeš je rozvázat, stejně jako zástěru.

„Je potřeba sundat všechny najednou,“ tlumeným hlasem, jako by snad i nebe mělo uši, ti Flora dává

náповědu a důrazně sevře tvé prsty. Nyní jsou už její dlaně chladné a netrpělivé.

„Je ti zima?“ položíš zbytečnou otázku. Jemný vánek, který ten večer povlává měsíčnou krajinou, ji lapí, odnese a zachumlá kamsi za mraky.

„Teď,“ špitne Florentina a společně zatáhnete za naškrobené ztvrdlé sukno. Jde to ztuha, ale postupně uvolníte všechny suknice a stáhnete je dolů. Flora stojí mezi nimi uprostřed. Zpřímá na tebe pohlédne. Z jejích vodových očí plných jiskřivých světlušek vyzařuje důvěra.

Napřáhneš k ní ruce a pomůžeš jí překročit kruh sukní, které zůstanou osamocené ležet na břehu rybníka. Nechává za sebou i kožené sandálky na podpatku.

Stojí proti tobě bosá, křehká jako sklo.

Hladíš ji po vlasech, tváři, rozechvělém těle. Vzdychne.

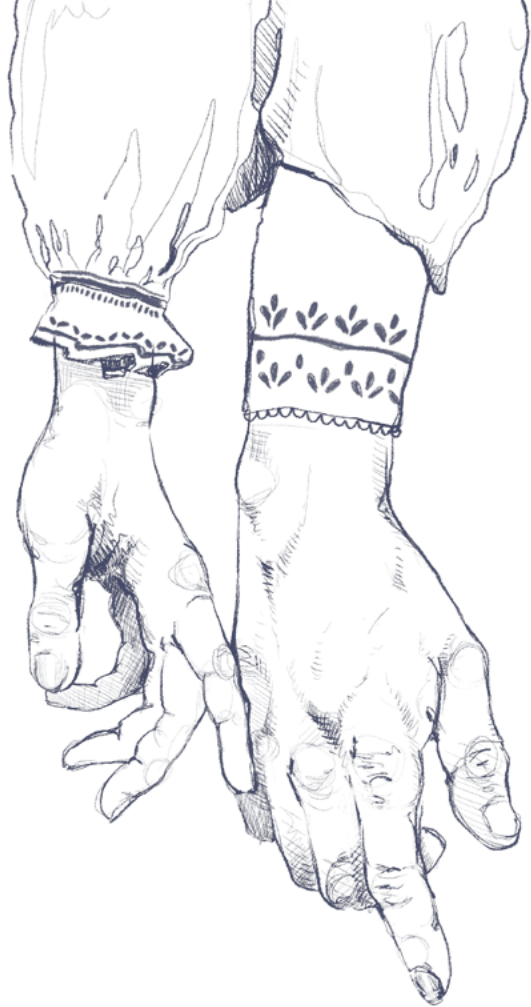
Už nemůžeš čekat. Nechceš.

Přitáhneš ji k sobě. Hladově tiskneš rty k její šíji, přejedeš po jemné kůži zuby a zlehka ji kousneš. Florentina zasténá, nohy se jí podlomí, musí se tě chytit.

Rozloučíte se chvíli předtím, než začnou ptáci otevírat zobáky a hlasitě vítat nový den. Chvíli předtím, než přijde rozbřesk a celá obloha zbělá. Chvíli předtím, než se dědina začne probouzet.

Flora se nedbale oblékne do kroje, navlhkých rukávců a těžkých sukní. Pomáháš jí je utáhnout, aby

cestou nesklouzly z jejího štíhlého pasu na zem. Oblékání kroje je náročnější, než bylo svlékání. Rozesměje se nad tvým zmateným počínáním a překvapeně zaznamená, jak jsi jemný.

Kroutíš nechápavě hlavou, když vši silou utahuješ spodničky, až se jí látka děsivě zarývá do kůže. „Jak v tom můžete dýchat? To je šílený.“

Pokrčí rameny, byla v kroji tolikrát, že se nad tím už nepozastavuje. „Nemáme zrovna na výběr,“ vlepí ti pusku na čelo. „Dobrou, koloušku,“ zasměje se.

Loučení tě zaskočí, přišlo dřív, než jsi předpokládal. Dřív, než chceš. Namítavě k ní vztáhneš ruku a vychladlými prsty zavadíš o její dlaň. „Počkej přece, doprovodím tě domů,“ zmůžeš se na odpor, který vyznívá spíš prosebně.

Celá se zachvěje, stejně jako v noci. Její tělo po tobě touží, ale v unavených očích se jí mísí úžas s obavami z toho, co bylo a co teprve přijde. Na pár vteřin zaváhá, ale nakonec tě vezme za ruku: „Tak jo.“

Pomalů se v tichosti loudáte rozespalým lesem. Zvuk vašich kroků tlumí mech, jen sem tam křupne šiška nebo zasténají dřevěné klacky protestující proti vaší váze. Mlčíte, oba jste příliš unavení a zároveň zaskočení z toho, co se mezi vámi stalo. Ani jeden z vás nic takového neplánoval.

Dojdete na kraj dědiny, k rozlehlému statku jejích rodičů. Zastavíte se před ním u malé májky, kterou Florentina pár dní zpět vlastnoručně zdobila. Z oken se na vás smějí krvavé muškáty, v dálce zaslechnete

zvuk harmoniky a bujaré hlasy podnapilých chasníků, kteří se jako již tradičně chystají táhnout hodovou zábavu až do bílého rána:

*Dobrá noc, má milá, dobrá noc,
nech je ti sám Pánbůh na pomoc!
Dobrá noc, dobře spi,
nech sa ti snívajú sladké sny.*

*Dobrá noc, má milá, dobrá noc,
nech je ti sám Pánbůh na pomoc!
Dobrá noc, sladko spi,
nech sa ti snívajú o mne sny.*

Setkáte se pohledem a oba se pousmějete. „Dobrá noc,“ zopakuješ šeptem.

„Nech sa ti snívajú o mne sny,“ Flora na tebe upře oči podmalované šerem.

„Tak za chvíľku.“

Pustíš se její ruky, dáš jí pusu do vlasů rozsypaných po ramenou a sleduješ, jak obratně a tiše proklouzne masivními dřevěnými vraty.

Co teď? Nechce se ti domů, ale ani nemáš náladu trávit čas s ostatními stárky, kteří jsou tou dobrou už zcela jistě pod obraz. Dlouho se nerozmýšlíš, nohy tě automaticky nesou na stráň, kde jsi strávil kus dětství. Couráš se do svahu, který ti býval útočištěm,

už když jsi byl malý kluk a chtěl ses vyhnout kopání brambor a podobným kratochvílím, které s radostí vymýšlel tvůj tatínek. Tiše našlapuješ bosými chodidly do studené měkké trávy, ošoupané holínky svíráš v ruce. Vzduch voní rosou a střízlivým ránem. Svět usnul a ještě se neprobral.

Dojdeš k obrovské bříze s mohutnými kořeny, do kterých se zamotáš a skryješ, když tě zastihne rozběsk. Sedneš si, opřeš hlavu o kmen mladého silného stromu a shlížíš dolů do údolí. Do dědiny, nad kterou se vznáší purpurový opar vypitého vína. Vidíš ozdobenou barevnou máju, o které se tvrdí, že měří pětadvacet metrů, ale není to tak úplně pravda. Přesto však vyčnívá, tyčí se do nebe jako stožár. Barevné fáborky na ní se třepotají ve větru a šeptají o tajemstvích, roztoužených srdcích, naivních přáních. O všem, co se stalo i nestalo. O nenaplněných příslibech a přelétavém mládí.

Tohle místo, tahle louka, tenhle kraj je tvým vesmírem. Místem, kde ses narodil, které znáš jako své boty, kde jsi doma.

V dálce zazní nedočkavé kokrhání kohoutů přivolávajících nový den, ačkoliv ten předchozí ještě neskončil, pro tebe dosud běží. Stále nepřišel spánek, který by čas rozdělil na včera a dnes. Ve tvém vnímání je zatím pořád sobota a zítřek ještě čeká za dveřmi na pozvání. Nejraději bys zůstal schovaný v dnešku, v hodové sobotě, s Florou a jejím zvonivým smíchem. Sobota by byla už napořád. Sobota, kdy se ti tvá milá odevzdá,

všechn čas se smrskne do jedné vteřiny a okolní prostor přestane existovat.

Je sobota. Pořád ještě je sobota, přesvědčuješ sám sebe. Už ta urputná snaha tě utvrzuje v opaku, který tě děsí. Až se totiž dnešek přehoupne do minulosti, nic z toho, co se doposud stalo, už nebude skutečné. Bude to uzavřený děj, který se kdysi odehrál. Večer, na který můžeš leda vzpomínat.

Její úsměv. Horký dech na tvé tváři.

Záblesky, které se vynořují a zase mizí.

Usínáš.

Nebola sem veselá

Probudí tě pravidelné kovové vyzvánění kapličky v sedm hodin ráno a šimrání několika zvědavých mravenců, kteří vyrazili na průzkum tvého předloktí. Bezmyšlenkovitě je setřeseš, překvapeně mrkáš, rozhlížíš se, několik vteřin ti trvá, než se zorientuješ a uvědomíš si, kde jsi. Rozpomeneš se, co se v noci stalo, jak ses tu ocitl. Asi by ses tomu zdráhal věřit, ale stačí, abys prsty zajel do pravé kapsy vlněných hodových kalhot, a nahmatáš Flořin krajkový kapesník. Tympán uvězněný v hrudníku ti v tu chvíli tluč v taktu valčíku. Probuzení je náhle překotné, cítíš, jak ti žilami proudí krev. Protřeš si oči a protáhneš ztuhlé nohy, které dostaly v posledních dnech pořádně zabrat. Nešlo jen o samotnou hodovou zábavu a průvod, ale celý týden, který slavnostnímu víkendů předcházela.

Chvilí jen tak postáváš, rozhýbáváš prsty, protahuješ si chodidla a přemítáš nad tím, jak zvládneš další den a noc v těch zatracených kožených holínkách. Teď je přesně polovina hodů. Sobotu, hlavní část hodové zábavy, máš za sebou, čeká tě však ještě celá neděle.

Zvon utichl. Je brzy, a přesto pozdě, za půl hodiny začíná úklid. Víš, že se po tobě budou ostatní stárci shánět, ale nechce se ti vstát a jít. Láká tě představa dalšího odpočinku, přitom se ale těšíš, že znovu uvidíš Floru. Máš v sobě zmatek.

Ještě nějakou dobu otálíš, ale po chvíli se vzdáváš, povinností neutečeš, na lelkování bude dost prostoru po hodech, teď je potřeba ještě vydržet. Rozběhneš se bzučící loukou.

Nahlas se rozesměješ, když roztáhneš ruce a na chvíli se staneš letícím ptákem.

Máš hlad, stavíš se doma u rodičů. Není času nazbyt, ale potřebuješ se dát trochu dohromady. V koupelně se rychle oplácheš, vyčistíš si zuby a zamíříš do kuchyně prozářeného letním sluncem, ve které voní stejně jako každou neděli čerstvý domácí chleba. Maminka jej pravidelně vlastnoručně zadělává a peče v kachlové peci, jež je dominantou místnosti. Na ní se teď válí tví dva malí bráchové. Michal do sebe tlačí buchtu s mákem, Pavel listuje v obrázkové knize. Rošťácky je oba zataháš za nohy. Pavel, kterému je teprve deset, pobaveně zavřeští, zato Michal už je starší a není na něco takového zvědavý. Sekne po tobě výhružným pohledem, kterým ti dá jasně najevo, ať mu dáš pokoj.

Vyslyšíš ho, poslední, co teď chceš, je hašteřit se. Necháváš je proto oba být a s hvízdáním se přesuneš k masivní lince, na které je odložený obrovský

hrnec překrytý látkovou utěrkou. Moc dobře víš, co se pod ní schovává. Odhrneš ji, tak jako každý rok, když jsou v dědině hody, a nabereš si do ruky několik koláčů, jeden strčíš rovnou do pusy. Po včerejšku jich v kastrolu zbyla sotva třetina. Čtyři chlapi v domě se hned poznají.

Maminka tě s úsměvem mlčky sleduje zpoza dřevěného stolu. Z laskavých očí jí však čteš nevyřčenou otázku: *Kde jsi celou noc byl?* Ale nahlas nic neřekne, netrápí tě, vidí, že máš naspěch, nabídne ti alespoň čaj.

Zavrtíš hlavou. „Musím běžet, uvidíme se na mši,“ loučíš se za pochodu a už si v předsíni nazouváš holínky. Přesto tě jde vyprovodit. Ještě jí stihneš v rychlosti vlepit pusu na měkkou tvář posetou drobnými vráskami, než se za tebou zaklapnou vchodové dveře.

Svižným krokem projdeš několika ulicemi. Vesnice je ještě otupělá a vyčerpaná po včerejší zábavě, která se táhla až do rána. Štěkotem tě zdraví psi zpoza plostů, pár lidí pracuje na zahradě, někteří plejí záhony, ale napříč dědinou se rozléhá nebývalý klid. Většina sousedů, zejména starousedlíků, se teprve probouzí, není se čemu divit, však se taky zúčastnili oslavy mládí.

Udělá se ti trochu šoufl, zamotá se ti hlava, raději se zastavíš a sedneš si na obrubník. Hodíš do sebe zbytek koláčů, které sis u rodičů nabral do vyhládlých rukou, a obrátíš hlavu vzhůru k jasnému nebi. Počasí tentokrát vyšlo. Už včera si někteří chasníci spálili nosy

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Hody***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.